

צילום פורטרטים – מפונים

שירי שגב

מבוא –

פרויקט הגמר שלי עוסק בצילום פורטרטים של מפונים. אנו נמצאים בתקופה קשה בה עשרות אנשים פונו מבתיהם מפחד להרס ופגיעה במהלך המלחמה. מלאי טראומה מאירועי ה 7 באוקטובר, אנשים לקחו מעט מחפציהם ועברו לחיות בבתי מלון, דירות הארחה בקיבוצים. בדרך כלל כשמדברים על מלחמות עם פליטים, אנחנו רגילים לחשוב על מדינות רחוקות, אבל מאז 7 באוקטובר יש יותר מ-130 אלף פליטים ממש פה, בישראל. יותר מ-130 אלף אנשים שפונו מהבתים שלהם לעיר אחרת, לסביבה אחרת, ולא יודעים איך ומתי יוכלו לחזור (מזרחי, N12,26/12/23)

המפונים משלמים הן מחיר חברתי (קהילות רבות פוזרו בין מקומות שונים), מחיר כלכלי (אינם נמצאים במקומות העבודה שלהם בעיקר חקלאים) ומחיר נפשי של חרדה ואי ודאות האם יש להם לאן לשוב וכמה זמן יחיו מחוץ לביתם. פעמים רבות יש צפיפות אליה הם אינם רגילים ביום יום כפי שמציין משה דוידוביץ ראש מועצת מטה אשר: "אבל למשפחה עם 2-3 ילדים בחדר של 12 מ"ר, זה לא אידיאלי מעל שבועיים. זה מייצר גם מתחים פנים משפחתיים מריבות, כולם בצפיפות." (ענת דניאלי לב, גלובוס, 24/12)

סדרת הצילום שלי תהיה סדרת צילומי פורטרט – צילומי פורטרט צילום פורטרט הוא אחד הז'אנרים הפופולאריים ביותר בצילום. פנים של אדם הם אחד ה"אובייקטים" המרגשים ביותר לצילום. לכל אחד ואחת יש את הסיפור האישי שלו וכשאנחנו מצליחים להעביר בצילום פורטרט חלק מהסיפור הזה, הצילום הופך להיות מרגש ומשמעותי. הפרויקט יתן ביטוי לפנים ולדיוקנות של המפונות והמפונים אשר יצאו מביתם ב 7 לאוקטובר ועד עכשיו חיים במקומות ארעיים ובחוסר ודאות .

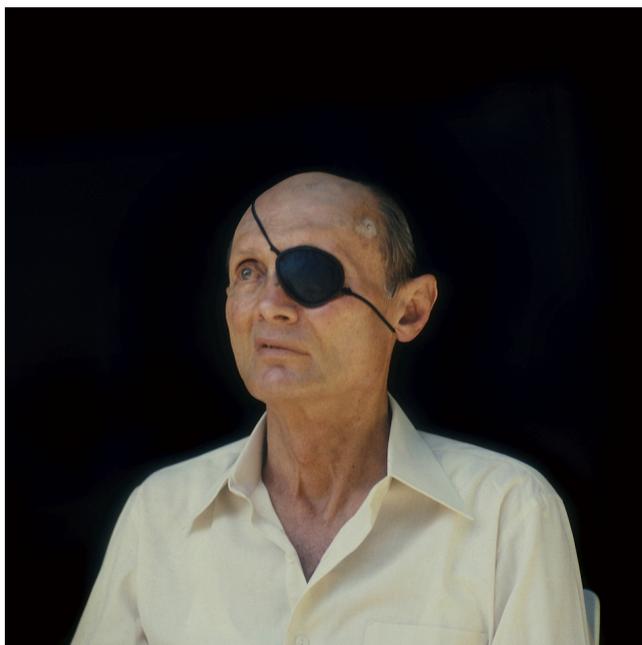
פרק העמקה תאורטית –

1. מיכה קירשנר –

נולד במילאנו, איטליה בשנת 1947. בשנת 1948 עלה לישראל עם משפחתו. בשנת 1977 הקים את המסלול לצילום במדרשה לאמנות. בין השנים 1979-1988 עבד כצלם בעיתון "מוניטין". ב-1988 עזב את העיתון על רקע סרוב להדפיס תצלומים שתיעדו את האינתיפדה הראשונה והצטרף לעיתון "חדשות", שם פרסם מדור שבועי ובו תצלומים מן האינתיפדה. הארץ (1989) בין השנים 1994-2008 עבד בעיתון "מעריב", שם פרסם, בין היתר, את מדור התצלומים "הישראלים" (1994-1999). צילומים אלו פורסמו בשנת 1997 בספר הנושא שם זה. בנוסף לעבודתו בעיתונות שימש צלם מסחרי לחברות שונות כגון "גוטקס", "תנובה", "אל-על" ועוד. חי ופעל בתל אביב-יפו. בשנים 1972-1976 למד בבית הספר לאמנות חזותית, ניו-יורק, ארצות הברית. בשנים 1997-2012 עמד בראש המחלקה לצילום במרכז האקדמי לעיצוב ולחינוך ויצו חיפה. הוא בעל תואר פרופסור במדעי הרוח והאמנות. יצירתו של קירשנר מזוהה עם צילום דיוקנאות סטודיו תיאטרלי, העושה שימוש באביזרים ובתפאורה כביטוי לפרשנות אישית של הצלם. ב-11 בספטמבר 2017 נפטר קירשנר מסרטן, כשהוא בן 70.

סגנון הצילום של קירשנר הוא צילום נקי והתמקדות במבט של המצולם, גם פרויקט הגמר שלי עוסק בצילום על רקע נקי ושהיחס דמות רקע הם שהדמות בהתמקדות יותר רחבה. לכן קירשנר מתכתב עם נושא פרויקט הגמר שלי באופן הצילום דמות והניקיון שבתמונה. גם בפרויקט שלי צילום הפרוקרטים יעשה ל רקע שחור ונטרלי וכך למעשה ימקד את תשומת הלב בפניו של האדם ובסיפור הניבט מעינו.

קירשנר צילם את משה דיין, ניתן לראות דימוי זה מתכתב עם הפרויקט שלי בכך שגם אני מצלמת צילום פורטרטים על רקע נקי (צבע שחור) כפי שרואים בתצלום שקירשנר צילם.

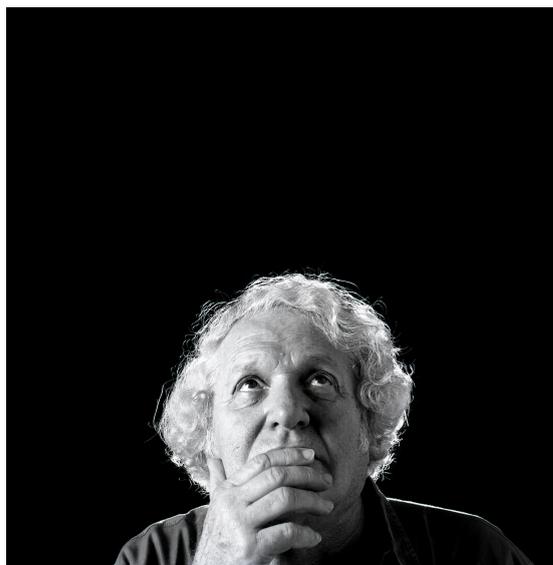

לקירשנר היה סטודיו לצילום בתל אביב והוא התמחה בעיקר בצילומי פרסום ואופנה - כאשר בשנותיו האחרונות הוא צלם בעיקר דיוקנאות של פוליטיקאים, כוכבי תקשורת, ואת משפחתו. קירשנר ראה בשימוש במצלמה הזדמנות ומחויבות לנקיטת עמדה, חברתית ופוליטית, חדה וברורה. צילומיו מבקשים פעם אחר פעם לבחון את הישראליות, לערער על ההגדרות שלה ועל ידי כך מנסחים אותה מחדש. קירשנר יצר לעצמו שפה של ניקיון צילומי והתמקדות במבט של המצולם.

מתוך ראיונות עם קירשנר עולה כי צלמי ההשראה שליוו אותו היו ריצ'רד אבדון ואנני ליבוביץ.

ניתוח עבודותיו של קירשנר שפה טכנית ותוכן:

צילום זה נלקח מתוך סדרת צילומים של קירשנר, מתוך תערוכת "הישראלים: דיוקנאות" - בצילום הזה מופיע נתן יונתן, משורר משנת ה-90. בצילום רואים את נתן המשורר מביט למעלה לשמים בצפייה והוא נראה הוא מחכה שמישהו יקרה ויפתיע אותו. כוונתו של קירשנר בצילום הזה הייתה להעביר דרך התמונה שנתן חושב והוא מצפה לדבר שיקרה.

בחרתי דווקא בתצלום זה כי אני מאוד אהבתי את הדרך שזה קירשנר סידר את התאורה ואיך שהוא אמר לנתן להסתכל למעלה, אני מרגישה שזה מעביר סוג של אי וודאות, שהוא מחכה ומצפה

למשהו שיקרה לו. הרגש שמעוררת לי התמונה היא סקרנות, מעניין אותי על מה הוא מסתכל או למה הוא כל כך מצפה ומחכה לו ככה. בעדשת נורמל. הדמות אינה זזה לכן מהירות התריס בודאי בינונית כי אין צורך להקפיא תנועה ועומק השדה נראה מלא.

במיקום התמונה הדמות באמצע, התמונה מצולמת בשחור לבן - קונטרסט גבוה וזה נותן הדגשה של השיער הלבן שלו. קירשנר השתמש בתאורה מלאכותית וגם בתאורת ספוט ושם אותה מאחורי ראשה של נתן וזה יצר הבלטת השיער של נתן, זווית הצילום היא קלוז אפ.

צילום זה צולם ב־1995 קירשנר את התמונה המפורסמת של יעל בר זוהר לפני 28 שנה, כאשר היא הייתה בת 15, היא שכובה עם רגליים מספוסקות, על הסוס ולובשת שמלה צהובה ומרחה אודם אדום על השפתיים. המסר העולה מהתמונה הוא מיניות. הצילום נוצר מתוך תגובה למודעת הפרסומת שעשתה יעל בר זוהר לפלפל כשהיתה בת 15 בלבד, שם הוצגה במלוא תפארתה הגופנית והנפשית. לאחר פרסום התמונה התחוללה ברשת סערה ציבורית בשל האסוציאציה המינית והיותה של בר זוהר קטינה. מאוחר יותר טען קירשנר שביקש

בעזרת התצלום הפרובוקטיבי להביע מחאה על ניצול ילדות, "בתגובה למודעת הפרסומת שעשתה בר זוהר לפלפל". בחרתי בצילום הזה כי מאד אהבתי את זה שיעל בר זוהר עשתה משהו ייחודי ולא רגיל בגיל שלה והקשיבה לעצמה ובכל זאת עשתה את זה למרות הקולות מהצד. התמונה מעוררת לי רגשות של אומץ, נועז. התמונה צולמה בעדשת נורמל, מהירות תריס גבוהה, עומק שדה מלא.הריי הסוס לא זז כמו גם הדמות אבל סוס אינו יכול לקפוא כמו אדם לכן ייתכן והיה צריך מהירות מעט גבוהה יחס דמות לרקע, יעל בר זוהר על הסוס עם הרקע מונוכרומטית והצבעוניות של הרקע משתלבת עם הצבע של הסוס, הצבעוניות בתמונה חזק הצבעים הדומיננטים הם - צהוב וחום. הצילום צולם בתאורה מלאכותית. זווית הצילום היא לונג שוט.

צילום זה נלקח מתוך סדרת צילומים של קרישינר, מתוך תערוכת "הישראלים: דיוקנאות" - בצילום מופיעה שדושנה דמרי. התמונה צולמה ב1979. בתמונה זו דמרי מסתכלת ישירות למצלמה, מחייכת ושמחה. בחרתי את תמונה זו כי אהבתי את הטכניקה של קרישינר עם התאורה, שהוא בחר לצלם בשחור לבן, המבט של דמרי ישירות למצלמה. התמונה צולמה בעדשת נורמל, במיקום התמונה דמרי בשליש השמאלי, פה

קומפוזיציה מיוחדת שכן דמארי ממש ממוקמת בזווית של הפריים כשהרקע כולו גוונים של אפור והיא מאורת באור מהצד כך שחצי פניה מוארות וחצי חשוכות. התמונה מצולמת בשחור לבן - קונטרסט גבוה. קירשנר השתמש בתאורה מלאכותית. זווית צילום - מדיום.

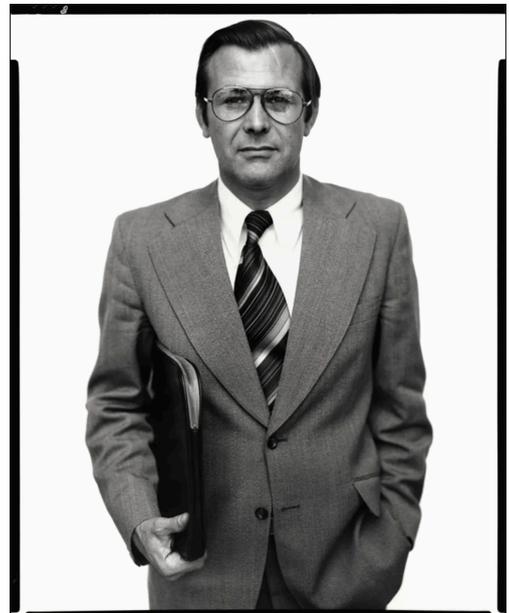
2. ריצ'רד אבדון

אבדון נולד ב-15 במאי 1923 בניו יורק למשפחה יהודית רוסית. כישרונו כצלם התגלה על ידי אלכסיי ברודוביץ' שהיה מנהל אמנותי במגזין האופנה הארפר'ס בזאר. ב-1946 אבדון הקים סטודיו משלו, והחל לספק תמונות למגזינים כמו ווג, ומגזין לייף. לאחר מכן הפך לצלם הראשי בהרפר'ס בזאר. ב-1966 אבדון החל לעבוד כצלם אופנה במגזין ווג, ובנוסף לכך החל לצלם נושאים רבים אחרים. בין היתר צילם בהפגנות נגד מלחמת וייטנאם, את הפגנות התנועה לזכויות האזרח, ומאושפזים בבתי חולים למחלות נפש. בהמשך צילם את נפילת חומת ברלין, ואת אביו בסדרת תמונות המתעדות את דעיכתו בשל מחלת הסרטן בה לקה. במחצית השנייה של שנות ה-70 של המאה ה-20 יצא לצלם במערב ארצות הברית אנשים אקראיים בסטודיו ארעיים שהקים בשטח. את התמונות קיבץ בספר שהפך לרב-מכר בשם "במערב האמריקאי". הביקורת שהושמעה נגד אבדון הייתה שהוא מציג את אמריקה באופן משפיל. מנגד שיבחוהו על האופן בו נהג במצולמיו בתשומת לב וכבוד השמורים בדרך כלל לפוליטיקאים חשובים או ידוענים.

אבדון זכה במהלך חייו בפרסים רבים כולל פרס הסלבלד ב-1991 ו-Master of Photography Award מהמרכז הבינלאומי לצילום ב-1993. בפרס Prix nadar ב-1994 על ספרו "עדות" (Evidence) וב-2003, שנה לפני מותו, קיבל את מדליית יובל 150 שנה של החברה המלכותית לצילום.

סגנון הצילום של אבדון הוא צילומי דיוקן, שהתאפיינו ברקע לבן וחלק, ללא עצמים שיעזרו למקם את הדמות מבחינת הקשר, והעמדת המצולם בפשטות, מישיר מבט אל המצלמה. בדומה לפרויקט גמר שלי שעוסק בצילום פורטרטים על רקע חלק עם מבט חד למצלמה.

אבדון צילם את דונלד רמספלד, "שר ההגנה האמריקאי", 1976, ניתן לראות דימוי זה מתכתב עם הפרויקט שלי בכך שגם אני מצלמת צילום פורטרטים על רקע נקי כפי שרואים בתצלום שאבדון צילם. אבדון התעניין במיוחד באופן בו ניתן ללכוד חלק מאישיותו ונפשו של האדם בצילום דיוקן. ככל שהתפרסם צילם יותר ויותר דיוקנאות של ידוענים. בין היתר צילם את הביטלס, מרילין מונרו, ונסטסיה קינסקי. אבדון צילם דוגמניות שחייבו, צחקו, ופעמים רבות היו בתנועה בזמן הצילום.

ניתוח עבודותיו של אבדון שפה טכנית ותוכן:

צילום זה צולם בתאריך 10 במרץ 1979, בצילום מצולם - בויד פורטין, בן 13 בטקסס. זהו צילום פורטרט כחלק מהפרויקט של אבדון בצילום פורטרטים, הוא בחר לצלם אנשים רנדומלים מהרחוב, אנשים שהוא ראה, לא רצה דווקא פורטרטים של מפורסמים ושל אנשים מוכרים ושכל העולם מכיר אותם ואוהב, הוא דווקא רצה את "האנשים השקופים" האלו שלווא דווקא היינו ניגשים אליהם ורוצים להיות החברים הכי טובים שלהם ודווקא את הסוג הזה הוא בחר בפרויקט שלו בנושא הזה.

בצילום הזה ברויד מחזיק חבל ועליו בשר, הוא עם סינר מלוכלך וגם הוא בעצמו מלוכלך, כל הבגדים שלו, והפנים שלו מלוכלכות. נראה שאבדון ראה אותו עובד ברחוב וביקש ממנו לצלם אותו לפרויקט שלו. התחברתי לתמונה הזו כי זה מעניין אותי איך שהוא הביא את הסיפור לתמונה, מסקרן אותי איך ילד בן 13 הגיע לעבוד בגיל הזה, ועוד בדוכן בשר. אהבתי את הצילום בשחור לבן מאוד. התמונה צולמה בעדשת נורמל, במיקום התמונה ברויד באמצע, התמונה מצולמת בשחור לבן - קונטרסט גבוה. קיים פה שילוב של תאורת פלאש עם תאורה טבעית ולדעתי השתמש ברפלקטורים זווית צילום - מדויים.

צילום זה הוא אחד משני צילומים מונומנטליים של אבדון. זהו תצלום קיר - אלו הם שני פרויקטים מונומנטליים של ריצ'רד אבדון, מגדולי הצלמים של המאה ה-

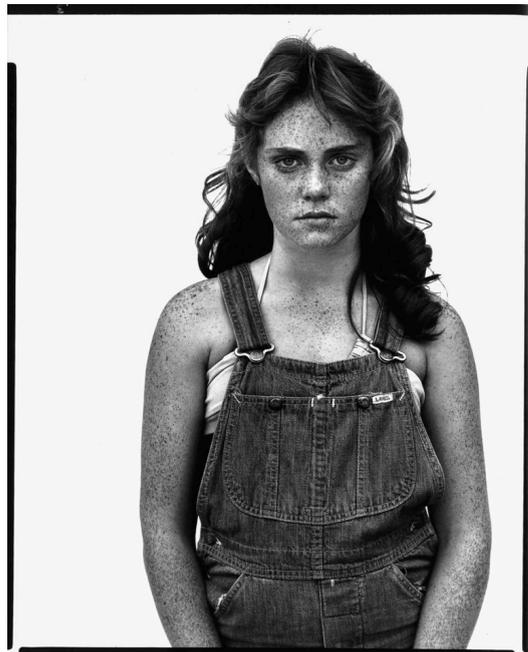

20 : תצלום-קיר בפורמט עצום וחלוצי לזמנו של משפחת המשורר אלן גינזברג, וסדרת דיוקנאות של פוליטיקאים ובעלי הון הקשורים למירוץ לנשיאות ארה"ב ב- 1976, שזכתה לכותרת השערורייתית "המשפחה" עם פרסומה במגזין "רולינג סטון". בצילום זה שצילם אבדון מאוד אהבתי את הצורה שהוא העמיד כל משפחה ובחר מה היא תעשה. המסר שלדעתי התמונה מעבירה היא שכל משפחה היא אחרת ולכל אחת יש את הצבע שלה.

התמונה צולמה בעדשת נורמל, התמונה מצולמת בשחור לבן - קונטרסט גבוה. אבדון השתמש בתאורה טבכעית. זווית צילום - מדיום.

בצילום זה צולמה - סנדרה בנט, 12, בתאריך 23 באוגוסט 1980.

זהו צילום פורטרט כחלק מהפרויקט של אבדון בצילום פורטרטים, הוא בחר לצלם אנשים רנדומלים מהרחוב, סתם אנשים שהוא ראה, לא רצה דווקא פורטרטים של מפורסמים ושל אנשים מוכרים ושכל העולם מכיר אותם ואוהב, הוא דווקא רצה את "האנשים השקופים" האלו שלוו דווקא היינו ניגשים אליהם ורוצים להיות החברים הכי טובים שלהם ודווקא את הסוג הזה הוא בחר בפרויקט שלו בנושא הזה.

צילום זה של סנדרה, הפרצוף הישיר שלה מעורר בי רגש עצוב, היא נראת טיפה אבודה ושקשה לה. הייתי

רוצה לדעת מה היא מרגישה, אם היא צריכה עזרה, או מישהו לדבר איתו. התמונה צולמה בעדשת נורמל, במיקום התמונה הסנדרה באמצע, התמונה מצולמת בשחור לבן - קונטרסט גבוה. אבדון השתמש בתאורה מלאכותית. זווית צילום - קלוז-אפ.

אבדון לא התמקד רק באנשים המוכרים והגדולים, ויצא למסע תיעוד גדול של מערב אמריקה - במהלכו צילם פורטרטים רבים באזור טקסס שבהם תיעד אנשים ממעמד הפועלים - כורים, עקרות בית, חקלאים וכו'. הפרוייקט המופלא הזה שלו, צולם כולו על רקע לבן, בסטודיו נייד, ללא תפאורה או אביזרים. פה נתן אבאדון מקום ענק למצולמים. הוא נתן להם להיות עצמם. הצילומים שלו הודפסו בגדלים ענקיים בכדי להדגיש את חשיבותם וגודלם האמיתי של אותם "אנשים קטנים". במהלך המסע שלו צולמו 762 אנשים, ששיתפו את עולמם הפנימי והאמיתי ללא מילים וללא תפאורה יחודית, הם פשוט היו הם. ואת זה אני לוקחת איתי לכל מקום. תהיו פשוט אתם.

- Jesus Madriña

הצלם הספרדי בן ה-35, נולד ב-1984 חסוס מדריניאן, נולד בסנטיאגו דה קומפוסטלה, עיר בצפון מערב ספרד הידועה ברחבי העולם בהיותה יעד למספר נתיבי עלייה לרגל שונים. הוא צלם עכשווי מספרד המתגורר כיום במדריד. הוא למד צילום ב"Central Saint Martins", אוניברסיטת לונדון לאמנויות. עבור הצלם התיעודי הספרדי, Jesús Madriñan, הצילום הוא אמצעי לחקור את הגבולות החולפים לעתים קרובות בין מציאות לבדיה. לאחר שנולד בסנטיאגו דה קומפוסטלה, ז'סוס ידע היטב על מסורת המאה שנה של העליות לרגל, אבל מעולם לא עזב את עירו כדי לחזור אליה כצליין בעצמו - לא לפני שעבד על סדרת הדיוקנאות החדשה שלו "אני אור". כשהתחיל את מסעו בדרך הצרפתית. מדריניאן חוקר את הצילום התיעודי על ידי ערעור עקרונות הז'אנר עצמו, וממקם אותו באמצע הדרך בין שתי מציאויות שאין לראות בהכרח כבלתי ניתנות להתאמה. הפרדוקס הזה של לכידת הספונטניות של החיים באמצעות טכניקות הלקוחות מהחיזוי של האולפן מהווה את התחום שבו מדרינן מאתר את הרהוריו לגבי הגבולות בין מציאות לבדיה. לתמונות של מדריניאן יש מגנטיות של אי-קורדנס, הנובעת מהסתירות בין הנושא לסיום. השלווה והשקט שלהם מסקרנים את הקהל ומעוררים עוררין, משום שההתרחקות שלהם מהאנקדוטה שומרת אותם במרחק שהופך את הנושאים שלהם לאוניברסליים. לפיכך, הדמויות שלו הופכות לדמויות נצחיות של יקום מוכר באופן מטריד שבו זה הופך להיות בלתי נמנע לשאול את עצמנו אם המלאכותיות והבדידות שלהם הם גם שלנו. הצילום שהוא הכי מתחבר אליו הוא המדיום המועדף עליי בבניית נרטיבים שכן הוא המדיום היחיד שמאפשר לי להקרין נאמנה את המתרחש בתודעתי. צילום מאפשר לך לצמצם את המציאות, להראות את מה שאתה באמת רואה, ובהרחבה, השתקפות של מה שאתה חושב. זה כלי ביטוי.

בצילום זה מדריניאן מצלם תושבת מקומית שטיילה בדיוק, והוא עצר אותה וצילם אותה, סגנון הצילום של מדריניאן מתקשר עם הצילום שלי כי הוא עוסק בצילום פורטרטים, עובד עם תארוצה (בתמונה הזו ספציפית קיימת גם תאורה טבעית וגם הוא הוסיף תאורה חיצונית) סגנונו מתקשר עם הפרויקט שלי בעקבות צילום הפורטרטים שלו והטכניקה בה הוא מצלם את התמונות.

ניתוח עבודותיו של מדריניאן שפה טכנית ותוכן:

צילום זה צולם כחלק מסדרת "אני האור" הוא צולם עוברי אורח וביקש לצלם אותם, בתמונה זו הוא צולם זכר, התמונה הזו מסקרנת אותי, הבן אדם הזה מעניין אותי, נראה שיש סיפור מאחוריו - הוא נראה מסקרן מאד.

התמונה צולמה בעדשת נורמל, האיש בתמונה - באמצע, עומק שדה רדוד מאוד, הוא מאור באור מהצד כך שחצי פניו מוארות וחצי חשוכות. שימוש התאורה פה משלב גם תאורה טבעית וגם שימוש בתאורה מלכותית, פלאש חיצוני. זווית צילום - קלוז-אפ.

צילום זה צולם כחלק מסדרת "חנות וינטז", הוא צולם גם את הוכרים בחנות, גם אנשים שרכשו בחנות בגדים, בתמונה הזו ספצית הוא צולם את המוכר בחנות.

צילום זה צולם בעדשת נורמל, המצולם בתמונה - במיקום באמצע התמונה.

עומק שדה רדוד, הוא מואר בתאורה מלאכותית - שימוש בפלאשים חיצוניים ותאורה.

ניתן לראות משולש רברנט, זווית צילום - קלוזאז אפ.

צילום זה צולם מחלק מסדרת התמונות - "לילה טוב
לונדון", צולם במסיבה בלונדון ששם צילם את
המבלים במסיבה, גם את הברמנים, את הרוקדים, את
האחראים, את כל מי שהיה במסיבה.
בתמונה זו הוא מצלם נערה ששותה משקה, תמונת זו
משדרת מיניות מסוימת גם בדרל שהיא מחזיקה את
השתיה שלה ואיך שהיא עומדת עם הגוף שלה והמבט
שלה למצלמה.
צילום זה צולם בעדשת נורמל, עומק שדה רדוד,
מיקומה בתמונה - הוא באמצע.
שימוש בפלאש חיצוני ותאורה מלאכותית, זווית
צילום - קלאוז אפ.

▶ HUMAN The movie (Director's cut version) הסרט - אמנית מתחום אחר -

הסרט נוגע בנושאים פוליטיים ולפגעים ולפגועי מלחמה - הבנת המחיר ומדוע עדיין הם נאבקים ונלחמים?

הסרט צולם במשך שלוש שנים ע"י צוות של 20 איש - בהם עיתונאים, צלמים וממייני חומרי תוכן שראיינו כ-2000 בני אדם ב-60 מדינות בעולם.

במאי הסרט - יאן ארטוס ברטראן, נולד ב-13/3/1946 הוא צלם, במאי ועיתואי צרפתי. פעיל וסמל בינלאומי למאבק בתחום שמירת הסביבה.

ברטראן נולד בפריז למשפחת תכשיטנים מפורסמת, אשר בין השאר מופקדת על ייצור אותות הכבוד לממשלת צרפת מאז המהפכה הצרפתית והוא אח לחמישה. בשנת 1963, כשהוא בן 17, עזב את הבית במטרה להיכנס לעסקי הקולנוע. הוא החל בעבודות שירות באולפני קולנוע ואחר כך מצא עבודה כעוזר במאי. כעבור כמה שנים החל לקבל עבודות בתור שחקן. לאחר תקופה קצרה, עזב את תעשיית הקולנוע לטובת עבודה בספארי, באזור אלייה במרכז צרפת, ובגיל 30, עבר לשמורת מסאי מארה בדרם מערב קניה, לכתובת דוקטורט על אריות. למימון לימודיו, עבד בשמורה כטייס כדור פורח, והנופים שראה מהאוויר, היו ההשראה לעבודתו כצלם. לאחר שעבר עם משפחתו לאפריקה, פגש בקניה את ג'ונתן סקוט, צלם טבע, והוא הוביל אותו לעניין בצילום.

בשנות ה-80, ברטראן החל לעבוד כצלם בעבור הנשיונל ג'יאוגרפיק, "לה פיגארו" ו"פארי מאץ". במשך כ-10 שנים, תיעד גם מכוניות ואופנועים המותירים שובלי עשן, במרוץ פריז דקר. ב-2007, בקר גם בישראל במסגרת סיבוביו בעולם.

לסרט יש שלושה חלקים.

מארג העשוי סיפורים ותמונות של אנשים מרחבי העולם, המבקש להבין מהו אנושי, ומה הופך אותנו לבני אדם. דרך סיפורים מלאי כנות על אהבה ושמחה לצד שנאה ואלימות מוביל אותנו הסרט למסע מעמיק אל לב האנושות. "פני האנושות" מעמת אותנו עם ההבנה שבכולנו מכלול התכונות האנושיות, הטובות והאפלות ומציע לנו לקבל זאת וכך להעניק לעצמנו חסד וחמלה החלק הראשון של הסרט -

<https://www.youtube.com/watch?v=vdb4XGVTHkE>

החלק השני של הסרט -

<https://www.youtube.com/watch?v=ShttAt5xtto>

החלק השלישי של הסרט -

<https://www.youtube.com/watch?v=wo653vsLSqE>

ביבליוגרפיה -

1. פרופ' מיכה קירשנר ז"ל - (המרכז האקדמי לעיצוב ולחינוך ויצו חיפה, 2021)

<https://www.wizodzn.ac.il/photography-media-and-film/micha-kirschner>

2. 74 מעבודותיו של הצלם ריצ'רד אוודון נתרמו למוזיאון ישראל (הארץ)

<https://www.haaretz.co.il/gallery/art/2013-09-09/ty-article/0000017f-e10e-df7c-a5ff-e37e64f00000>

3. האנושות - https://www.seret.co.il/movies/s_movies.asp?MID=5458

4. Jesús Madriñán

<https://artofcreativephotography.com/photographers-featured-on-the-blog/jesus-madrinan-photography/>